

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **L. D. D.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2026, č. j. CPR-3513-3/ČJ-2026-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2026, č. j. CPR-3513-3/ČJ-2026-930310-V242 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 11. 2025, č. j. KRPA-370753-13/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince. Podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo žalobci stanoveno opatření za účelem vycestování.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, měla mu být uložena pouze povinnost opustit území, neboť se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval.
4. Žalobce měl zato, že stanovení délky doby 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup, není přezkoumatelné, není objasněno, proč mu nebylo možné uložit opatření o délce 6 měsíců, není jasné, na základě jakých okolností mu bylo uloženo opatření o délce 18 měsíců. Obdobnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání. Žalovaný je povinen dbát § 2 odst. 4 správního řádu a je povinen se v rozhodnutí vypořádat i s rozhodovací praxí v obdobných případech. Odůvodnění žalovaného na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí je však zcela obecné a nepřezkoumatelné, není jasné, zda délka vyhoštění odpovídá správní praxi.
5. K výroku ohledně počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup, namítal, že z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá pravomoc stanovit tento počátek zvoleným způsobem, počátek doby byl stanoven nezákonně. Je třeba vycházet z toho, že tato doba začne běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli až vycestováním cizince. To implicitně vyplývá i z § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
6. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které napadené rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že žalobce dne 31. 3. 2026 požádal o mezinárodní ochranu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

republiky. Námitkou ohledně neaplikace ust. § 50a zákona o pobytu cizinců se již zabýval v napadeném rozhodnutí.

8. Námitku ohledně ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců považoval za nedůvodnou, z konstrukce daného ustanovení jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu určit tuto dobu jako časový úsek včetně jejího počátku, který je vázán na okamžik, kdy žalobce z území EU a smluvních států skutečně vycestuje. Ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odpovídá unijní úpravě zakotvené v čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1860 a čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1861, neboť zákaz vstupu a s ním spojený záznam v SIS jsou koncipovány jako právní následek působící vůči osobě nacházející se mimo území členských států, a proto jejich časové účinky nemohou běžet již od vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Jestliže zákon váže běh doby zákazu vstupu na konkrétní skutečnost, tedy den, kdy cizinec vycestuje z území EU a smluvních států, pak správní orgán tímto zákonným odkazem nejen disponuje pravomocí, ale je přímo povinen tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí reflektovat. Výklad, podle něhož by doba zákazu vstupu měla běžet již dnem vykonatelnosti rozhodnutí, nemá oporu v zákoně a odporuje institutu správního vyhoštění, neboť by vedl k běhu zákazu vstupu ještě v době, kdy se cizinec na území nachází.
9. Žalovaný se též dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí a byla řádně odůvodněna, byly zohledněny okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalobce na žádný srovnatelný případ nepoukázal.
10. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.*
17. Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.*
18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo na základě toho, že v ČR pobýval od 29. 7. 2025 do 26. 11. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl dne 26. 11. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR, předložil cestovní doklad a maďarské povolení k pobytu, které bylo ke dni 4. 11. 2025 zrušeno. Žalobce vstoupil na území Evropské unie v Maďarsku dne 15. 12. 2024, kde pobýval do dubna 2025, následně odcestoval do ČR, kde pobýval nepřetržitě. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce jako držitel maďarského povolení k pobytu mohl na území ostatních členských států EU a smluvních států volně pobývat pouze po dobu 90 dnů (podle Schengenského hraničního kodexu), pokud počátek pobytu v ČR žalovaný stanovil k 30. 4. 2025, pak jeho oprávněný pobyt trval do 28. 7. 2025 a od 29. 7. 2025 byl již jeho pobyt neoprávněný až do pobytové kontroly dne 26. 11. 2025. Soud má za to, že skutkový stav byl v této souvislosti řádně zjištěn a žalobce k vymezení svého neoprávněného pobytu a jeho délky nevznesl žádné námitky ani v řízení, ani v žalobě.
19. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území schengenského prostoru a ČR nelegálně, uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.

20. Pouze pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, nebylo by možné správní vyhoštění uložit (ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V daném případě však taková nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska soukromého a rodinného života dána nebyla, neboť žalobce v řízení vypověděl, že v České republice nemá žádné významné vazby, má zde pouze bratrance, pobýval zde pouze několik měsíců, jinak ve Vietnamu má syna, rodiče a sourozence, má tam dům, tedy zázemí, kam se může vrátit, žádnou překážku v návratu neuvedl, nic mu ve vlasti nehrozí, má peníze na vycestování a uvedl, že vycestuje dobrovolně, chce se vrátit do vlasti, je zdravý, dospělý a v produktivním věku. Z toho je zřejmé, že napadeným rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, což správní orgány dostatečně odůvodnily, nebyl tedy dán ani důvod pro postup dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění, nebylo možné uložit povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal.
21. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
22. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu), k tomu, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až v rámci pobytové kontroly, do této situace se dostal vlastním přičiněním, kdy si nezajistil potřebné pobytové oprávnění, neplnil ani další povinnosti cizince, neboť nemá zdravotní pojištění a nepřihlásil se k pobytu. Poukázaly na to, že žalobce je dospělý a svéprávný a měl si zjistit podmínky, za jakých může v ČR pobývat. V jeho prospěch zohlednily to, že se jedná o první porušení povinností ze strany cizince. Pokud jde o spolupráci, správní orgán I. stupně přičetl ve prospěch žalobce, že se správním orgánem spolupracoval. Žalovaný však tuto úvahu korigoval, neboť žalobce sice vypovídal a nic nezatajil, avšak jeho jednání nelze považovat za aktivní snahu o vyřešení protiprávního stavu (přes vědomí o neoprávněnosti pobytu území

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

neopustil, ani v odvolacím řízení neprojevil úmysl bezodkladně vycestovat), žalovaný tak spolupráci jako skutečnost ve prospěch žalobce nehodnotil.

23. Soud dospěl k závěru, že správní orgány objektivně posoudily délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, při určení této doby zohlednily všechny individuální okolnosti případu, žalovaný pak dostatečně a konzistentně odůvodnil, proč spolupráci ve prospěch žalobce nezohlednil, soud k této úvaze nemá žádné výhrady. Žalovaný tak rozhodl na základě hledisek a v mezích stanovených zákonem, když zvolil délku 18 měsíců, přičemž možné zákonné rozpětí činí až 5 let. Nebylo přitom nezbytně nutné, aby žalovaný konkrétně poukazoval na jiné srovnatelné případy (rozhodovací praxi), postačuje, pokud přijaté opatření z této praxe nevybočuje.
24. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, ze dne 22. 5. 2025 č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců na základě neoprávněného pobytu o délce 18 dnů, či ze dne 25. 4. 2025 č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců na základě neoprávněného pobytu o délce přes 4 měsíce. Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako excesivní.
25. Soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které správní orgány nezákonně stanovily počátek doby, od které nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států.
26. Stejnou námitkou se již zdejší soud zabýval v rozsudcích ze dne 29. 9. 2025 č.j. 19 Az 41/2025-19 a ze dne 5. 11. 2025 č.j. 4 A 48/2025-29, přičemž v dané věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.
27. K vymezení počátku doby zákazu vstupu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, potvrdil, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřil správním orgánům pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.
28. Správní orgány v projednávaném případě stanovily počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, přičemž soud takové řešení považuje za souladné se zákonem. Z výše uvedeného usnesení NSS vyplývá, že správní orgán je na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn stanovit i počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup.
29. Zvolené řešení je v aktuální praxi správních orgánů běžně používané a je akceptované soudy. Nejvyšší správní soud k této variantě v odkazovaném usnesení č. j. 1 As 106/2010-83 konstatoval, že z hlediska účelu institutu správního vyhoštění se jeví jako nejracionalnější odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

opustí území ČR (nyní území členských států EU a smluvních států). V souladu s tím je v daném případě počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup, stanoven okamžikem, kdy žalobce z území EU a smluvních států skutečně vycestuje, neboť předpokladem pro její plynutí je stav, kdy se již žalobce na daném území nenachází. Ani ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nebrání správnímu orgánu stanovit počátek zmíněné doby zákazu pobytu, neboť toto ustanovení řeší pouze to, jaká doba se nezapočítává do doby zákazu pobytu, neřeší určení samotného počátku doby zákazu pobytu.

30. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. dubna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.